

портрет и с какво?

Ала Пугачова: С положителното ясновидство на художничката.

Кажете, Дария, какъв е поводът за вашата творба?

Д. С.: На мене отдавна ми се искаше да създам този портрет, но за съжаление нямаш възможност да рисувам. Ала Борисовна от натура. Желанието ми беше да покажа, че първоизточникът за истинско творчество е загубата на нещо, самотата... По-късно осъзнах, че по този начин имам много по-голяма свобода и не се чувствавам скована. Затова изобразих певицата, или Ала Пугачова, като мое то ва, което е желанието ми да рисувам за жената в изкуството.

Ю. С.: За мене най-главното в тази Дашина работа е хладът около изпълнителята. Тези клоуни сякаш я потискат, измъчват. Те и се присмиват. Считам, че най-голям комплимент за художника е, когато платното му предизвиква съответна активна реакция. Безразличното означава пълен провал!

А. П.: Пък аз просто съм удивена — откъде Даша ме е видяла такава и защо? Вярно, тя е забелязала че ние пред хората сме едни, сами със себе си — други, с децата си — трети... Но Дария не ме познава?

Ю. С.: Доколкото разбирам, в нея е победила симбиозата: жена-художник — затова ви е почувствувала. Дъщеря ми обмисля картината близо две години, а я нарисувала много бързо. По това ние с нея си приличаме. „Седемнадесет мига от пролетта“ аз написах само за седемнадесет дни, а като сюжет носих романа в себе си повече от три години.

А. П.: Тук все се споменава, че това е след концерта. Пък тогава аз съм много побесела, защото всичко вече е минало, моето терзание е завършило. Преди срещата с публиката обаче съм просто непоносима и тези, които добре ме познават, избягват да ми се мяркат на пътя. Тогава изпитвам някаква панически страх от сцената. За мене тя е Голгота.

Ю. С.: Защо?

А. П.: Възнува ме само една мисъл: „Нима е нужно всичко това? Ще се справя ли?“

Успехът е каторга!

А. П.: Не, за успеха вече не мисля. Странното е, че преди изкачването на сцената за мене беше празник, а сега... С годините прозрях, че всяка изява не е самоутвърдяване, а борба със себе си и неудовлетвореност. А ми се иска още много, много... Но най-противното е, когато осъзнаеш, че не всички идват на концертите заради труда и изкуството ти, а от любопитство — да видят „звездата“, да й се възхитят, но и да я оудат. Работя най-искрено, а имам чувството, че понякога лъжа и себе си, и другите.

Ю. С.: И все пак талантът ли е по-привлекателен, или са мобитността на личността?

А. П.: Трудно ми е да отговоря.

Ю. С.: Струва ми се, че сега 90 на сто идват да погледат „звездата“ Пугачова.

А. П.: Прав сте.

А Вие за какво бихте желали да идват на концертите Ви?

А. П.: Заради изкуството, което ни разпъва на кръст, иначе всичко е безпредметно. Не ми се ще личността ми да е в хорските уста и се стремя да не давам поводи за това, но усилията ми са напразни.

А знаете ли, че във Вилинюдком хора са давали от 50 до 75 рубли, само и само да попаднат на Вашия концерт?

А. П.: Да, за някои това е един вид престиж. Но нима действително съм нужна на такива хора? С какво ще им помогна? Как духовно ще ги извися?

Ю. С.: Ала, вие имате ли своя публика?

А. П.: Навярно не... Самата вие обичате ли да танцувате?

А. П.: Това е любимото ми занимание. За съжаление когато се запознах с Евгений — обрна се към ръководителя на ансамбъла, който я придружаваше, и се усмихна гъбно, даже малко горчиво — той уби моето желание. Именно в това Евгений не ме разбира. А шом не му е приятно

и да проговори... Но шегата настрана — в действителност обичам.

Как мислите, дали сте в конфликт със собствената си личност?

А. П.: Да.

Ю. С.: И как разрешавате този конфликт?

А. П.: Чрез примирение.

Излиза че „Чучело“, където се снима дъщеря Ви, Ала Борисовна, е донякъде автобиографичен филм.

А. П.: В известна степен, да.

Как гледате на факта, че дъщеря Ви утвърждава себе си посредством изкуството?

А. П.: С надежда, това ме

били посрещнати на бис.

А няма някой може да Ви задължи да изпълнявате песен, която не Ви е по душа?

А. П.: На концерт изпълнявам само 30 на сто собствени творби и 70 на сто на вече утвърдени автори.

Ю. С.: А никога ли не сте изпитвали непреодолимо желание да изоставите изпълнителяската дейност и да се отдадете само на композиторско творчество?

А. П.: Нали Ви казах, нямвам специално образование, за да се занимавам със съчинителска работа. И освен това кой ще ги изпълнява?

Ю. С.: Как кой — другите певци!

А. П.: Пробвах с две песни, но нищо не се получи. Те веднага прозвучаха хладни, бездушни... Стана ми дори неудобно, че аз съм им автор.

Все пак поадала съм и на други колеги. На някои мои концерти оператори така се заглеждат, че забравят да включат камерата. Човекци!

Не, това е магията на изкуството.

А. П.: „Да, „магия“, но тя не се учи само от учебника.

Ю. С.: Какво ви учудва? Ние в Пушкин например се възхиляем, а творчеството му почти не познаваме. Радвайте се, че поне името Ви знаят. Изкуството е и постоянство, и хитрост. Тези понятия взаимно не се изключват.

А. П.: А Пушкин можеше ли да не пише?

Ю. С.: Не, разбира се.

Вие също навярно не можете да не пиете?

А. П.: Да. Струва ми се, че ако не пея, ще започна да

»ЗВЕЗДИТЕ«

Откровено — за празниците и делниците в изкуството, за дългия труд на ума и сърцето, наречен талант
Разговарят Ала Пугачова, Дария Семьонова и Юлиян Семьонов

БЕЗ ГРИМ

*Сердечна любов
Братска България
Ваш
Юлиян Семьонов*

Сердечна любов към братка България!

*Читателите
„Народна младеж“
желая радост.
Юлиян Семьонов*

На читателите на вестник „Народна младеж“ желая радост.

*Здравейте,
радовам се
и на вас!
Семьонов*

На читателите — радост от общуването и щастие!

но... Не го дразня...

Тогава може би танцувате сама?

А. П.: Съвсем сама? Не, това не е интересно. На мене ми е нужен зритель. Аз се старая за един, за двама или за няколко човека, но танцувам сама. Това не значи, че съм самотница.

А разочарованието споделя ли Ви?

А. П.: За съжаление, случва се... Представяте си моята радост след българския „Златен Орфей“ — опияненето, големите надежди, главозамайването на борда на самолета, когато едва ли не всички ме носиха на ръце и... митническата проверка. „Какво имате в чантата?“ — попита ме строгият служител. „Златен Орфей“ — отговорих аз. „Какво, морфин?“ — удиви се той на моето чисто-сърдечно признание. („Орфей“ и „морфин“ на руски са съвзвучни). „Не, уважаеми, „Златен Орфей“ — обяснявам търпеливо аз. „Ааа, значи злато?! Отваряйте чантата!“ Изваждам статуетката. Той ме поглежда, сдвиган и само маха с ръка: „Защо бе, другарко, не казахте, че сте спортистка, ами ми губите времето. Минавайте, вървете, вървете!“ Но скоро си обясних всичко — предаването за моя успех излъчва чак след месец и тогава изведнъж станах „звезда“.

Ю. С.: Сама със себе си обичате ли да разговаряте? Интересува се домакинът, след като се насам да насита.

А. П.: Дори и да не обичам, след такава случка мо-

Знаете ли, промених се. Понякога си казвам: „Каква страхливка си, Ала!“ Имам дъщеря. Преди дори не предполагам, че това може да ми повлияе, но сега всичките ми надежди са в нея. Страхувам се да не я разочаровам. Затова престанах да експериментирам.

Ю. С.: Мисля, че ви разбирам.

А. П.: Някоя остро критична статия, от която доскоро възбих не се боях, може да се отрази и върху психиката на дъщеря ми. Знаете ли, майка ми има четири инфаркта. Тя събира и препрочита всеки ред, написан за мен, превръща в страдания. Отначало всичко ми беше безразлично, но сега съм раздвоена. Затова съм такава на сцената и философ в чепсента.

Ю. С.: Допускате голяма грешка, Ала Борисовна. Аз също съм минал по този път. Може би знаете, че през 1974 г. взех със себе си Дария в Испания, разбира се на собствени разноски. Тогава тя беше шестнадесетгодишна, възраст-хребет, можеш да полетиш наляво или налясно. Написах кинъл разкази, посветени на Хемингуей. Дъщеря ми и „Възвръщане във фиестата“ са влетели в едно. Драматург публикува в „Литературна газета“ пародия. Представяте ли си: Дария беше моят главен събеседник, аз желях да съпоставя двете поколения, да спомогна с нещо за нейното възпитание, за обогатяването и като бъдеща художничка и в отговор... Но човек никога не бива да унива. Без противоречия няма прогрес.

радва.

Не Ви ли плаши?

А. П.: Защо да ме плаши, аз нима се съобразявам с мнението на майка си. Времето ще покаже всичко.

Ю. С.: И все пак в дълбочината на душата си Вие се радвате?

А Вие, Юлиян Семьонович, не преживявате ли, че Дария не пише, а рисува?

Ю. С.: Тя пише, но малко по-иначе, чрез други изразни средства. Дъщеря ми не можеше да не стане художничка. Още като ученичка в часовете по история тя непрекъснато рисуваше коне, а всеки, който може да нарича кон, е талант. Аз например в тази област съм безсилен. Преди малко, когато споменах за противоречията, иска да Ви попитам — обръща се към Ала Пугачова. — Вярно ли е, че на концертите не пеете „Милioni алени рози“?

А. П.: Ох, боже! Шо за измишльотини? Та тази песен винаги ме снасява. След нея запълвам вакуума след някоя безкусница.

Тук следва да разкажем доста интересна случка: Когато снимали филма „Жената, която пее“, липсвали три песни и Ала реши да изпробва своя творчески талант. В схватката с нотния лист успяна, но как да се пребори със свхащането — че човек без специално образование не може да се изяви в тази област? И тя се дегаизирала като мъж, измислила си звучното име Борис Горбонос и с увереността на утвърден композитор внесла на обсъждане своите творби. Песните

След това сама ги запях и получиха популярност.

Всички предложени творби ли Ви прилягат веднага?

А. П.: Много рядко. Както и конфекцията — не ми става, винаги съм принудена да коригирам роклите и полите. Дори ми е трудно да си спомня коя песен съм запяла веднага, без намеса в текста и в музиката. Може би само „Милioni алени рози“.

Ю. С.: Вие можете да направите прекрасна програма, посветена на Екзюпери.

А. П.: А защо трябва да посвещавам програмите си на някого?

Ю. С.: Той заслужава — неговата „Земя на хората“ е книга за всички нас. Толкова тъга и нежност има в нея. Тя съответства на Вашата душевност.

А. П.: Трябва всичко да се преработи, да мине през мене. Аз изпълних „Сонет“ по Шекспир, измених само две строфи и така ме ругаха. А все пак, дори и променени, текстовете на класиците, щом са вплетени в мелодичния пейзаж, изиграват своята роля. Знаете ли какво ми разказа една библиотекарка?

Едно момиченце много харесваше моята песен и останало с впечатление, че „Сонет“ е име на момиче. Затова помолило: „Дайте ми, ако обичате, „Сонет Шекспирова“.“

Други думи Вие обичате да прекроявате не само музиката, но и текста по своя вкус. Не се боите от „светотатство“?

А. П.: За съжаление понякога съм безсилен. От пет-шест години напразно правя опити да подплъзя със словеса на мисъл двете мелодии. Не се получава и не се получава.

Ю. С.: Все си мисля, че вие можете още много и интересни неща да направите. Защо например не привлечете по време на снимките академик Калица, който волята телевизионното предаване: „Очевидно и невероятно“. Зрителите обича да бъде и заинтригуван.

А. П.: Така сериозно говорите за всичко това, че как съзвни ми избиват, но моят жанр е друг — развлекателен.

Ю. С.: Опитайте, уверен съм, че ще успеете.

А. П.: А знаете ли, неотдавна получих във Финландия „Златната плоча“, при това за 25-хиляден тираж, на тържеството обяха, че искат да назоват кораба, който курсира между Котка и Ленинград. „Ала Пугачова“. Едва не заплаках от щастие. А после на снимачната площадка... Вървя по палубата и един моряк скочи от мостика на палубата и ми стисна ръката. Просто не видях човека, че в момента камера го снима, а операторът веднага отпусна пръст от копчето.

чупя стъкла.

А как усещате публиката?

А. П.: Навярно чрез кожата на цялото си тяло.

Кога за пръв път почувствахте таланта си?

А. П.: Бях ученичка и често оставах след занятията да се упражнявам. Залите бяха празни, имаше акустика... На четвъртия етаж почти никога не идваше, отпусках гласа си и просто се опиянявах. Не се страхувах, че ще ме чуят. Моите занимания продължиха навярно около половин година. Веднъж чух стъпки, но не млькнах, а колкото по се приближаваха, толкова по-силно и по-хубаво започнах да пея. Влезе някакъв студент и попита: „Мога ли да ви послушам?“ На края възкликна: „Отлично!“ Знаех, че казва истината, че моят глас не може да не му хареса и така се утвърдих... душевност.

Ю. С.: Колко годишна бяхте тогава?

А. П.: Шестнадесетгодишна. Интересно, че и на сцената излязох твърде уверена. Три пъти се заричах да не пея, но страстта ми надделя.

Ала Борисовна, говори се, че Вие изграждате свой театър. Истина ли е това?

А. П.: Да, източителни проекти, защото вече толкова години се мъчим да постигнем отредения ни московски Ермитаж. Всичко обаче е още в областта на мечтите. Искане ми се там да се представя със съвършено нова програма, дори с няколко, и да мога да изпълнявам сто процента желанията на публиката. Те да ме прекъсват, да говорят с мене, ако трябва, и да ме критикуват, но да знам, че това са хората, за които творя.

Д. С.: Имате ли еквилибрис?

А. П.: Не.

Д. С.: А какво бихте желали да има изобразено на него?

А. П.: Полет...

Икар?

А. П.: Не. Почти всичките ми песни са свързани с полети — „Хвърчило“, Издигни се над суетата... Искане ми се да се устремя нависоко и да няма нито земя, нито черен Космос, а някакъв пичи полет. Страхувам се обаче, че ще се оплета в някой електропровод. Пък в Космоса ще ми е студено. Най-добре все пак се лети в съня.

Последен въпрос — бихте ли желали да притежавате картината на Дария Семьонова?

А. П.: И да, и не! Тя не е за пред хора. Тя е моето интимно огледално отражение. Ще ми се да е в някой тъмен въгл и само аз да имам достъп до нея.

Накрая за читателите на в. „Народна младеж“ Ала, Дария и Юлиян написаха своите пожелания.